

Vezmu si jen půlku

Stačilo jen pár dopisů. Napsat text, dát do obálky, olíznout známku, přilepit a dát do schránky. A potom už jen pozorovat. Pozorovat jak se blíží. Beautiful Heart. Krásné srdce. Je opravdu krásná. Její rudé vlasy a bílé tělo. Bude jen moje. Ach, jak se na ten okamžik těším. Při myšlence na její hebkou kůži si oblíznu mé bílé zuby. Jsem elegantní a velice hezká. Jenomže ona si zaslouží něco víc. A já také. Bude jenom moje. Už přichází. Bere dopis svou tlamičkou, podívá se, jestli je někdo kolem a pak běží rychle zpět domů. Viděla jsem, jak zatahuje závěsy a pak to přišlo. Otevřela dveře. Podívala jsem se, jestli někdo není nablízku, ale když jsem viděla, že ne, tak jsem přeběhla přes ulici dovnitř. Byla tam. Zavřela za mnou dveře.

„Wicked Phenomenon?“ zeptala se opatrně.

Usmála jsem se, dalo by se říci i zlomyslně.

„Ano, jsem to já.“

Usmála se.

„Ty dopisy, byly tak krásné, ale cítíš ty emoce ke mně i doopravdy?“

Podívala jsem se okolo. Všechny dveře zamčené, nikdo zde není, nikdo není venku.

„Mám pro tebe nabídku, ale pokud se tak stane, už není cesty zpět.“

„Chci jí, ať je to cokoliv, já tu nabídku přijímám.“

Můj roh mi začal zářit. Červeně, což bylo velice nezvyklé u ostatních jednorozců. Já jsem ale jiná. Oči Beautiful Heart byly naplněny strachem. Nevěděla, do čeho jde. Chudinka. Z mého rohu vylétl paprsek energie a začal jí dráždit. Ano, dráždit. Nemohla mluvit a byla ráda, že vůbec stojí. Přišla jsem k ní.

„Chceš toho víc?“

Kývala.

„Ano, ano chci toho víc. Chci!“ slyšela jsem hlas plněný rozkoší.

Roh zářil víc, ale pak přestal. Musela dýchat. Musela se nadechnout, jinak by umřela. A na to je moc brzy. Klekla jsem si k ní a začala jí hladit a oblizovat po její kůži. Po té hebké bílé kůži. Občas jsem jí i kousla, někde i trochu víc. Na bílé kůži se začaly objevovat pramínky krve. Oblizovala jsem je a pokud netekla další krev, zbyly po ní jen šmouhy. Můj roh opět zářil. Energetický paprsek jí začal prostupovat i dutinami. A to i těmi neerotogenními. Bylo na čase postoupit dál. Beautiful Heart nedostala znaménko a jméno jen tak. Její duše je zvláštní a proto jsem si jí vybrala. Paprsek došel až k tomu nejdůležitějšímu. Srdci.

„Chceš být navždy se mnou?“

Oddechovala.

„Ano.“

To mi stačí. Můj roh zazářil naplno. Její srdce přestalo být. Bylo rozpůleno. Půlka patřila mně. Půlka jí.

Žila. Pořád žila a ještě bude. Ale už to nebude ono. Já také již nebudu jako dřív. Její tělo je zničené. Půl na půl. Jedna půlka čistá a zdravá jako dřív. Druhá špinavá a zničená jak si přála. Chtěla dlouhověkost a já jí ji dala. Bude žít navěky. Jenomže za takovou věc je třeba zaplatit vysokou cenu. Bylo dokonáno. Nechám jí jejímu osudu. Ale ještě musím splnit poslední část, kterou jsem povinna udělat.

„Zlatíčko, jak se ti to líbí?“ zeptala jsem se jí vlídným hlasem.

Dívala se na mě. Jedna půlka obličeje zdravá a krásnější než dřív, druhá zkažená, prolezlá červy a krvavá.

„Nelíbí, já chci vše zpátky,“ začala brečet.

„Zpátky dostaneš vše, jen pokud si vezmeš svoji půlku srdce. A tu mám já a já mizím na hodně dlouho, někam hodně daleko.“

„Co když tě najdu a vezmu si ho zpět?“

Pekelně jsem se zasmála.

„Drahoušku, to se ti nepodaří. Já totiž umírám a pokud umřu, zemře i polovina tvého srdce.“

Rozpadla jsem se. Moje vědomí a magie existovalo i nadále a mohlo tak sledovat následky neuváženého chování jedné klisny. Pomalu a velice roztřeseně došla až do koupelny, kde bylo zrcadlo. Zavřela oči a jakmile se podívala znova a uviděla svoji novou podobu, začala křičet. Dlouho a provinile.

„Zlatíčko žádný strach. Svoji věc dostaneš, ale budu žádat za to tvoje srdce. Neboj, nestane se ti nic. Vezmu si jen půlku.“